

ларската махала близѣ църкви стѣны Бѣды; хаджи Иорданѣ ѿ село глаголемое Ёленѣа. Други Колю Гайтанджы: сего ради пишѣ азѣ много грѣшни Гавриилъ ѱеромонахъ Рилциѣ: извѣстнѣю ѿ страданіихъ ѿхъ се пострадаша за верѣѣ стѣѣю христѣанскѣю ѿ ѿтечѣстѣю Болгарскомъ¹⁾.

Писецѣтъ смѣтналъ за нужно да остави въ сѣщата книга следната бележка за личнитѣ си страдания:

Исповѣдѣю предъ Бога ѿ предъ човекомъ ѿ моѣмъ фторомъ ѿ Бога животе даномъ: в лѣто: *ѠѠ'с: апрѣла: з: наказѣа наказа мѣ ѿ-дх, смерти же ни предаде мѣ грѣхъ ради моѣхъ, ѿстави мѣ за поканіе: Г. (Гавриилъ) Многогрѣшни Рилциѣ придохъ ѿ монастырѣ сѣѣго Иоанна Рилскаго на такситѣ в Терновѣ в лѣто *ѠѠзі (1817) маіа: денъ н: седохъ с Бѣа Болѣа до лѣто *ѠѠ'с (1836) на такситѣ въ Терновѣ.

Намира се, обаче, върху издѣлана плоча надъ вратата въ църквата следниятъ надписъ, писанъ отъ монахъ презъ 19 то столѣтіе:

✠ Изволеніемъ оца с поспешеніемъ Ёна ѿ совершеніемъ сѣ Дѣха храмъ сѣѣ ѿтѣхъ Невеснѣхъ Ёнаѣ. Вперѣе сограденъ выстъ в лѣто: Ѡ. Х. (1589²⁾ При

¹⁾ Велчовата завѣра и обесването на бунтовницѣтъ били бележени въ църковнитѣ книги и въ други села и отъ частни лѣтописци, но по заповѣдъ на митрополита Илариона Критски били изтрѣти и сжжани. Нашиятъ лѣтописецъ въ Присово грѣши съ нѣкои имена. Обесени въ Търново сж: *Велчо Дюсамѣѣсията*, Хаджи Иорданъ и Колю Гайтанджи, *Иванакѣ Кюрѣчи*, (отъ с. Враца — Ловчанско), а не отъ гр. Враца както се знаеше до сега, е убуѣтъ по пѣтя за Ловечъ, а майсторъ *Митѣѣ Софѣянеца* — на Дервентската порта на манастира „Свето Преображенѣ“, чѣята църква градиѣ.

²⁾ Датата е нечетлива. Едни четатъ 1089, което е неприемливо, защото тогава България е подъ ромейско-византийско робство и изъ българскитѣ земи ставали нашествия на печенѣги и кумани.

Тя е 1589 или 1584 г., защото надписѣтъ споменува митрополитъ Арсений, за когото точно се знае, че е търновски митрополитъ презъ това време и ще е почнало съграждането на храма на сегашното мѣсто.

Предѣ този надписъ е имало по-старъ върху една оцѣлѣла плоча въ стената на вратата на старата, съборѣна (1826 г.) църква. Той е преписанъ и съобщѣнъ отъ П. Р. Славейковъ на 1858 г. въ списанието „Български книжици“. (Вж. В. Търновски общински вѣстникъ, год. V, бр. 28, стр. 205—207).